

## I

Onder aan de kist zitten gaatjes waardoor Lucas een stukje van de vloer kan zien. Als hij zijn handen tegen de metalen wanden drukt, buigen ze iets mee, maar als hij ze loslaat veren ze meteen weer terug. Na elke poging lijken ze dichterbij te komen. Als hij zich probeert om te draaien, stoot hij zijn ellebogen en knieën tegen de wanden, en als hij zijn rug probeert te strekken tegen de kramp, botst hij met zijn hoofd tegen de bovenkant. Hij is een magere, sportieve zestienjarige van een meter tweeënzeventig en de rechtopstaande doodskist is een meter tachtig hoog, maar op driekwart zit een plank die niet van zijn plek komt, dus hij moet zich klein maken. Als hij niet zo mager was geweest, hadden ze hem hier waarschijnlijk niet eens in gekregen, maar het lukte ze en ze schaterden het uit terwijl langslopende medeleerlingen zijn hulpgeroep negeerden. Waarom zouden die zich ook om hem bekommeren? Hij is niet de eerste in de geschiedenis van middelbare scholen die in een kluisje wordt opgesloten. Hij plast straks in zijn broek, raakt bewusteloos en morgenochtend vinden ze zijn lichaam tot aan de enkels in de urine. Hij concentreert zich op het ventilatierooster. Het is een kip-en-ei-vraagstuk: brachten die luchtgaten pestkoppen op het idee om andere kinderen in kluisjes op te sluiten, of bedacht de fabrikant dat er vast kinderen in de kluisjes opgesloten zouden worden en ontwierp hij het rooster om te voorkomen dat ze stikten?

Hij is helemaal alleen. Zijn mobiele telefoon zit in zijn tas, en zijn tas is waarschijnlijk boven op de kluisjes gegooid, in een afvalcontainer achter de school gesmeten of in een wc-pot gepropt. Een halfuur geleden heeft hij voor het laatst iemand gehoord, en het zal niet lang meer duren voordat een van deze twee dingen gebeurt: óf Lucas' vader merkt dat hij nog niet thuis is en onderneemt actie, óf hij merkt het niet en onderneemt geen actie. Het hangt ervan af of zijn vader vandaag vóór of na drie uur is begonnen met drinken. Drinken kan zijn vader als de beste sinds zijn moeder twee jaar geleden aankondigde dat ze wegging.

In de verte hoort hij een zacht gezoem, dat binnen een paar minuten

steeds luider en dichterbij klinkt. De leraren zijn al weg. Zo gaat dat op maandagen; leraren willen aan het einde van de dag zo snel mogelijk naar huis en een fles wijn opentrekken. Het geluid is waarschijnlijk de conciërge die een boenmachine voortduwt. Hij zou niet weten wat het anders is. Hij wacht voordat hij op de kluisdeur gaat bonzen; de conciërge hoort hem toch niet boven het lawaai van de boenmachine uit. Nog niet, in elk geval. Dus hij wacht af en probeert niet in zijn broek te plassen, zijn keel knijpt zich dicht en de gedachte dat hij hier misschien tot morgenochtend opgesloten zit dringt zich op. Zou hij het overleven? Hij stelt zich zijn grafsteen voor: *Lucas Connor, zestien jaar, te vroeg heengegaan, maar wie kan het wat schelen?*

Zijn moeder, die weg is, kan het in elk geval niet schelen, en zijn vader zou zich gewoon bezatten en niet eens meer doorhebben dat hij alleen woonde.

Hij concentreert zich op het gezoem, en stelt zich voor hoe de conciërge steeds dichterbij komt met de boenmachine, en als hij denkt dat de boenmachine zich recht voor het kluisje bevindt, begint hij op de deur te bonken.

De boenmachine vertraagt niet. Natuurlijk niet, de conciërge draagt gehoorbescherming en al bonken er honderd jongens in honderd kluisjes, dan zou hij het nog niet merken.

Lucas blijft tegen de deur slaan. De boenmachine wordt omgedraaid en gaat nu de andere kant op. Lucas bonkt zo hard als hij kan, want als hij dat niet doet, gaat hij hier dood, en als hij niet doodgaat, dan wordt hij op zijn minst gek, en misschien, heel misschien, ziet de conciërge de deur wel bewegen, ook al hoort hij het gebonk niet.

Misschien is dat wat er gebeurt, want de boenmachine blijft stilstaan, de motor vertraagt en wordt afgezet, en er klinken voetstappen. Door de ventilatiegaten ziet hij bruine werkschoenen die voor het kluisje stil blijven staan. Lucas geeft nog een laatste klap tegen de deur en zegt: 'Alsjeblieft. Help me, alsjeblieft.'

De voeten komen dichterbij, en de conciërge vraagt: 'Wat is dit? Is dit een grap?' Zijn stem klinkt zacht, langzaam, verward. Lucas heeft nog nooit met de conciërge gepraat, maar hij weet dat de andere leerlingen hem Simpele Simon noemen.

'Nee, dit is geen grap. Ik zit hier opgesloten. Alsjeblieft, je moet me helpen.'

'Rotkinderen,' zegt de conciërge, en hij tikt tegen de deur. 'Deze?'

‘Ja.’

‘Wat is de cijfercode?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Waarom weet je dat niet?’

‘Het is mijn kluisje niet.’

‘Wat voor jongen laat zich nou in andermans kluisje opsluiten?’

Een jongen die niet voor zichzelf kan opkomen, denkt Lucas bij zichzelf. Een jongen die een kop kleiner is dan de jongens die hem erin duwden. Een jongen zonder vrienden om hem te helpen. Een jongen die verlegen en nogal op zichzelf is. Een jongen wiens ouders niet eens graag met hem omgaan. Maar hij zegt dit niet, en vraagt: ‘Wil je alsjeblieft hulp halen?’

‘Ik zou niet weten wie ik moet halen,’ antwoordt de conciërge. Hij roffelt met zijn knokkels tegen de deur, en Lucas stelt zich voor hoe hij naar het kluisje kijkt alsof het een puzzel is die hij moet oplossen. ‘Ik ga iets pakken om de deur mee open te wrikken. Wacht even.’

Lucas weet niet zeker of dat laatste een grapje is, maar hij denkt van niet, want de man klinkt oprecht ontgaan. De voetstappen verdwijnen. Hij telt ze tot hij ze niet meer kan horen, en telt dan twee lange minuten af waarin hij ervan overtuigd raakt dat de conciërge niet terugkomt. Maar hij komt wel terug, en Lucas telt de steeds luider klinkende voetstappen.

‘Oké, dit maakt misschien een beetje herrie,’ zegt de conciërge, en voordat Lucas zijn vingers in zijn oren kan steken, ramt de conciërge de koevoet tegen de kluisdeur. Metaal knarst tegen metaal, langs één kant van de gedeukte deur verschijnen sprankjes licht. De sprankjes worden strepen. De punt van een koevoet wordt zichtbaar in de kier langs de deur, verdwijnt even en wordt er dan opnieuw in gestoken, dieper nu. Knarsend buigt de deur krom, en dan springt het slot open. De drang om uit het kluisje te stappen is overweldigend, en de paniek slaat toe als dat niet lukt. Lucas heeft zo lang in deze houding gestaan dat zijn rug en benen op slot zitten. Hij kijkt op naar de conciërge.

‘Help.’

De conciërge is een jaar of dertig, minstens een meter tachtig en even mager als Lucas, hij heeft ingevallen wangen, een korte baard en lange vingers met vieze nagels. Op de naampatch die op zijn overall is genaaid staat SIMON, dus de kinderen die hem Simpele Simon noemen hebben op zijn minst voor de helft gelijk. Hij staart Lucas een paar

tellen zonder te knippen aan en steekt dan zijn hand uit, waarvan de middel- en ringvinger ontbreken. Het gerucht gaat dat hij ze als kind zelf heeft afgebeten toen hij in een gekkenhuis zat. Dat is natuurlijk niet waar. Tenminste, dat hoopt Lucas terwijl hij Simons hand vastpakt.

Hij steekt één been naar buiten, maar zakt onder zijn eigen gewicht in elkaar, en Simon kan hem niet op tijd opvangen. Het enige wat Lucas nog kan doen voordat hij de grond raakt, is zijn handen voor zijn gezicht houden om te voorkomen dat zijn neus breekt. Hij probeert te gaan staan, maar zijn benen slapen, en het lukt niet. Zijn blaas voelt strak en vol nu hij weet dat hij naar de wc kan. Hij ziet zijn schooltas op de plank in het kluisje liggen. Zijn telefoon zit erin, als die niet in een afvalcontainer, in een wc-pot, of in stukjes op het sportveld ligt. Hij moet zijn vader bellen.

Hij kijkt naar de conciërge, die hem aanstaart alsof Lucas van alle leerlingen die hij vandaag uit kluisjes heeft bevrijd wel het vreemdste exemplaar is.

‘Sorry,’ zegt Simon. Lucas begrijpt niet waarom hij dat zegt, en hij krijgt ook niet de kans om erover na te denken omdat er met kracht een doek tegen zijn neus en mond wordt gedrukt. Hij probeert de conciërge van zich af te slaan, maar de dampen zijn sterk en hij heeft ze al ingeademd, hij haalt adem in die stinkende doek en de wereld om hem heen lijkt steeds verder weg.

De voorkant van zijn broek wordt warm.

En vervolgens voelt hij niets meer.

Het kantoor is sober en een beetje aftands, wat goed past bij mijn bijna-gepensioneerde advocaat, Devon Murdoch, die eruitziet alsof hij in zijn kleren heeft geslapen en zijn stropdas bij het ontbijt als servet heeft gebruikt. Hij is niet de goedkoopste advocaat van de stad, maar wel de op één na goedkoopste, en de duurste die ik me kan veroorloven. Achter Murdoch hangen ingelijste diploma's, en in één ervan vang ik mijn spiegelbeeld op: een vermoeide man die wel een knip- en scheerbeurt kan gebruiken en toe is aan een nacht goed slapen, een man die vorig jaar nog zwart haar had, maar nu een grijsaard is. Ik ben de oudst uitzierende veertigjarige van de stad.

'Het moet hier ergens liggen,' zegt Murdoch, terwijl hij door een stapel papieren op zijn bureau speurt. Als hij heeft gevonden wat hij zoekt, zegt hij met een zelfvoldane air: 'Alsjeblieft.'

Hij overhandigt me zijn factuur; straks kan ik zelfs deze goedkope advocaat niet meer betalen.

'Jezus.'

'Sorry, sheriff, maar je wist dat er een prijskaartje aan hing.'

'Klopt, maar...'

'Dit zal niet de laatste factuur zijn.'

'Ik weet het.'

'Ik hou de wolven op afstand, maar het is niet gemakkelijk.'

'Ze willen me laten bloeden.'

'Tja, logisch.'

Ik kijk weer naar de factuur. Hij bedraagt iets meer dan 8000 dollar. Net als vorige maand. Twee maanden geleden was het 10.000.

'Luister, James, ik weet dat je krap zit, dus ik geef je een maand extra om te betalen, maar... Nou ja, we zitten allemaal krap.'

'Jij moet ook je rekeningen betalen, dat begrijp ik.'

'Hoe ging het trouwens bij de bank?'

'Matig,' zeg ik. Ik heb een hypotheekachterstand van drie maanden. 'Vorige week kreeg ik een brief dat het bij nog één gemiste betaling

einde verhaal is. Weet je wat het ironische is?’

‘Vertel.’

‘Als ik weiger mijn huis te verlaten, dan is het mijn taak als sheriff om me eruit te zetten. Misschien moet ik mezelf maar in de cel gooien, dan heb ik tenminste een dak boven mijn hoofd.’

‘Het spijt me voor je, James. Het is een rotsituatie, zo rot kom je ze niet vaak tegen. Hoe denk je over verkopen?’

‘Er komt van de week een makelaar langs. Het is een optie, maar geen goede optie. Wat ik voor het huis krijg, wordt meteen opgeslokt door allerlei rekeningen, en bovendien moet ik dan geld ophoesten voor een huurhuis. Het is trouwens maar de vraag of ik het huis op tijd kan verkopen. Mijn vader heeft zorg nodig, en dat is niet goedkoop. Ik zal wel horen wat ze zeggen.’

‘Het klinkt vermoeiend.’

‘Je hebt geen idee,’ zeg ik. Ik heb sinds dit allemaal is begonnen ’s nachts niet meer dan een paar uur geslapen.

‘En Cassandra?’

‘Ze zou wel helpen, denk ik, maar bij haar intrekken is geen optie. Ze is niet voor niets weggegaan.’

Murdoch kijkt alsof hij iets probeert te bedenken om me op te beuren. Ik ben mijn gezin en mijn huis aan het verliezen. We proberen te redden wat er te redden valt, maar ik ben ten einde raad. Over een maand ben ik waarschijnlijk dakloos.

‘Ik begrijp nog steeds niet hoe het zover heeft kunnen komen,’ zeg ik. ‘Het was zijn schuld niet.’

‘Ik ben het helemaal met je eens, maar er is wel iemand dood, James.’

‘Dat weet ik.’

‘Het is tragisch, ik kan niet anders zeggen. Maar je vader heeft de brand aangestoken en het hele verpleeghuis in de as gelegd. Het is een wonder dat er niet meer slachtoffers zijn gevallen. Die familie is in de rouw. Het is een emotionele tijd voor ze, en ze zijn op kruistocht.’

Ik zeg wat ik al honderd keer heb gezegd. ‘Het verpleeghuis had hem beter in de gaten moeten houden.’

‘Klopt, dat is ook waarom ik aan jouw kant sta en waarom het verpleegtehuis een schikking heeft voorgesteld, maar...’

‘Maar de familie heeft verdriet, en ze willen vergelding.’

‘Daar komt het wel op neer. Ik heb volgende week een afspraak met

hun advocaat, maar tenzij ze plotseling van gedachten veranderen, kun je je maar beter voorbereiden op het ergste.’

Ik vouw de factuur op en stop hem in mijn zak, wetende dat dit gesprek op de volgende factuur in rekening zal worden gebracht. Ik moet hier weg voordat het volgende halfuur ingaat. ‘Bedankt,’ zeg ik, en ik ga staan.

Hij gaat ook staan. ‘Ik hou je op de hoogte.’

Ik loop naar buiten. Mijn politieauto staat voor een café geparkeerd. Het is een witte SUV met een lichtbalk op het dak en een bullbar aan de voorkant, op de zijkant staat in blauwe blokletters ACACIA SHERIFF’S DEPARTMENT. Ik haal hem van het slot en kijk naar het café. Ik kan naar binnen gaan en in een donker hoekje mijn zorgen wegdrinken. Maar dan val ik waarschijnlijk in slaap. Dat is het probleem met slapeloosheid; ’s nachts kun je niet slapen maar overdag ben je binnen de kortste keren vertrokken. Mijn advocaat heeft gelijk, ik zit in een rotsituatie. Mijn vader is zijn hele werkende leven chef-kok geweest, vanaf zijn veertigste had hij zijn eigen restaurant. Een paar jaar geleden begon hij zich zorgen te maken: hij vergat de meest simpele dingen en herinnerde zich dingen die nooit gebeurd waren. Hij werd paranoïde, kreeg stemmingswisselingen, en op een gegeven moment begon hij gemene dingen tegen mijn moeder te zeggen, dingen waar ze enorm van geschrokken zou zijn als ze niet al tien jaar dood was. Er volgde een diagnose, mijn vader had de ziekte van Alzheimer. Hij ging rap achteruit, en vorig jaar ging hij naar een verpleeghuis. Het probleem is dat zijn vijftig jaar lang getrainde spiergeheugen hem er steeds toe aanzet om eten te gaan koken, begin dit jaar een keer om drie uur ’s nachts. Uiteindelijk ging het hele verpleeghuis in vlammen op, en nu woont pa bij mij in huis, waar om de week ook mijn zoon Nathan logeert. Twee maanden nadat mijn vader bij ons introk, is Cassandra weggegaan. Ze kon er niet meer tegen dat mijn vader haar dagelijks de huid vol schold.

Ik weersta de lokroep van het café en pep mezelf op met een paar pillen. Mijn huisarts heeft me een paar maanden geleden Adderall voorgeschreven. In het begin deed ik nog mijn best er niet verslaafd aan te raken, maar al snel slikte ik het elke dag en vervolgens moest de dosering verhoogd worden. Ik ben er niet trots op, maar het helpt me wel.

Ik rij naar huis, denkend aan de koude biertjes in de koelkast. Als ik de oprit op rij, gaat de voordeur open en Deborah, de verzorgster

van mijn vader, komt op een draffe naar buiten. Ze is halverwege de zestig, hartelijk, invoelend, en ze heeft met haar ouders hetzelfde meegemaakt als ik nu met pa.

‘Alles oké?’ vraag ik.

‘Jazeker, ik heb alleen een beetje haast,’ zegt ze. ‘Ik heb een afspraakje,’ voegt ze er grijnzend aan toe.

‘Wie is de gelukkige?’

‘Ik heb hem online leren kennen. Ongelooflijk hoe dat tegenwoordig gaat. Stel je voor wat ik allemaal uitgespookt zou hebben als dit veertig jaar geleden al bestond.’

‘Liever niet.’

Ze schiet in de lach. ‘Je vader heeft een goede dag gehad,’ zegt ze.

‘Dank je wel, Deborah. Veel plezier.’

‘Dat zal wel lukken.’

Ze rijdt weg en ik ga naar binnen. Mijn vader staat voor de tv, hij kijkt hoe een man met opgezette aderen op zijn armen een fitnessapparaat aanprijst waarmee je met drie minuten training per dag ook zulke aderen kunt kweken.

‘Hallo, pa. Hoe was je dag?’

Pa antwoordt niet.

‘Heb je ergens trek in? Iets te drinken?’

Opnieuw geen antwoord. Ik leid hem naar de bank en hij gaat zitten. Ik weet niet zeker of hij beseft dat ik er ben. Uit Nathans slaapkamer klinken de gewerschoten en explosies van welke videogame hij ook aan het spelen is. Ik klop op Nathans deur voordat ik die opendoe. Na zijn geërgerde ‘Wat?’ loop ik naar binnen.

‘Ik wilde even zeggen dat ik thuis ben.’

‘Whatever.’

Nathan is groot van stuk, hij heeft hoekige gelaatstrekken die hem op zich een goeie kop geven, maar sinds het vertrek van zijn moeder heeft hij iets agressiefs over zich. Zijn zwarte haar is naar één kant gekamd en hangt voor zijn rechteroog. Zijn andere oog is op het computerscherm gericht, zijn handen vliegen over het toetsenbord.

‘Nog wensen voor het avondeten?’

‘Ja, dat je me met rust laat.’

Ik heb geen energie om erop in te gaan, dus ik loop naar de keuken en pak een blikje bier. Als ik het open wil trekken, gaat mijn telefoon. Het is het bureau.



Ik neem op. ‘Wat is er, Sharon?’ vraag ik, chagrijniger dan bedoeld.

Ze onderbreekt me als ik me wil verontschuldigen. ‘Sheriff, ik heb Peter Connor voor je aan de lijn. Hij zegt dat het dringend is.’

Ik ken Peter al van kinds af aan. Hij zat een klas hoger dan ik op school en was populair omdat hij gitaar in de schoolband speelde. Uiteindelijk hing hij zijn gitaar aan de wilgen en werd hij redelijk succesvol als schrijver. Hij heeft het de afgelopen jaren nogal voor zijn kiezen gehad. Hij is nooit te boven gekomen dat zijn meest recente boek door critici werd neergesabeld, een van hen noemde het een flutboek van het laagste allooi, alleen geschikt voor mensen die het leuk vonden om bladzijden uit boeken te scheuren en in brand te steken. Kort daarna ging zijn vrouw bij hem weg omdat ze de wereld van online dating had ontdekt, net als Deborah. De enige relatie die Peter is aangegaan sinds hij vrijgezel is, is die met de drank.

‘Verbind hem maar door.’ Ik vraag me af of hij dronken achter het stuur is gekropen en in een greppel is gereden.

Als ik hem aan de lijn heb, begint hij te ratelen, ik hoor amper waar het ene woord eindigt en het volgende begint.

‘Ho, rustig aan, Peter. Zeg het nog eens, maar dan langzamer.’

Opnieuw volgt er een stortvloed aan woorden.

‘Haal even diep adem,’ zeg ik.

Peter haalt diep adem; het klinkt alsof er kort een stofzuiger wordt aangezet. Ik stel me voor hoe hij door de kamer ijsbeert, zijn telefoon zo stevig in zijn hand dat zijn knokkels wit zijn. ‘Mijn zoon,’ zegt hij, iets langzamer nu, zodat ik hem kan verstaan. ‘Mijn zoon is niet thuisgekomen van school.’

Er trilt iets in mijn maag, en ik zie zijn zoon Lucas voor me.

Peter praat in korte zinnen. ‘Hij komt altijd meteen naar huis. Uit school. Hij moet om vijf uur thuis zijn. Hij weet dat er wat zwaait als hij dan nog niet thuis is. Hij is altijd om vijf uur thuis. Altijd. Meestal om vier uur. Altijd om vier uur. Dat is standaard. Maar vandaag niet. Je moet hem gaan zoeken. Het is... Je... je moet hem gaan zoeken.’

Het is iets na vijf uur. De zomer hangt in de lucht, de dagen worden langer. Over een uur of drie gaat de zon onder, en over een maand wordt het pas na negenen donker. We zijn bijna in het seizoen aanbeland waarnaar we het hele jaar uitkijken. Het is bekend dat kinderen in deze tijd van het jaar vaak te laat thuiskomen. Ze zwemmen in steengroeven,

roken sigaretten in het bos of spelen honkbal. Ze komen te laat thuis en het kan ze niet schelen.

‘Kinderen komen meestal wel weer thuis,’ zeg ik, maar ik heb meteen spijt van mijn woordkeuze. Ik heb het tenslotte tegen een misdada-schrijver. En een misdada-schrijver kan maar één ding zeggen op zo’n uitspraak.

En dat is wat Peter doet. ‘En soms worden ze dood gevonden. Doodgestoken of gewurgd, in een ondiep graf of een afvalcontainer. Je weet zelf ook wel, sheriff, dat er genoeg kinderen op de wereld zijn die vermist raken en nooit meer thuiskomen.’

Hij heeft gelijk. Maar toch... ‘Misschien heeft hij een lekke band, of is hij met een vriend mee naar huis. Heb je zijn vrienden al gebeld?’

‘Hij heeft geen vrienden.’

‘En de school?’

‘Er nam niemand op, daarom ben ik erheen gegaan.’

‘Ben je nu bij de school?’

‘En zijn band is niet lek, want zijn fiets staat hier en daar is niets mis mee. Er is iets gebeurd waardoor hij niet naar huis is gekomen en mij niet heeft gebeld.’

Opnieuw trilt mijn maag.

Het is toch niet hetzelfde als vorige keer?